

ถวายตัวเป็นศิษย์หลวงพ่อดปากน้ำ

คุณยายเล่าต่อว่า เมื่อช่วยพ่อได้แล้วก็โล่งอก และรู้สึกรัก ธรรมชาติจับใจ คิดว่าชีวิตนี้อยากจะอยู่ทางธรรมตลอดไป อาจารย์ทองสุก แนะนำให้ไปบวชช้อยู่กับหลวงพ่อดปากน้ำฯ จะได้ช่วยหลวงพ่อเผยแผ่ วิชาธรรมกาย ยายก็ตกลง และไปลาคุณนายเลียบ ตามอาจารย์ ทองสุกไปหาหลวงพ่อดปากน้ำฯ

“วันที่ยายไปพบหลวงพ่อดปากน้ำ เป็นวันพฤหัสบดี หลวงพ่อ ออกสอนธรรมะที่ศาลาตอนบ่าย ศาลานั้นอยู่ใกล้ ๆ กับโรงครัวของวัด พออาจารย์ทองสุกแนะนำยายกับหลวงพ่อ หลวงพ่อมองหน้าแล้วพูดว่า

“ไอ้ลูกจันทร์ มึงมันมาช้าไป”

ตอนนั้นยายไม่รู้เรื่องอะไร ยังนิ่งงัน ว่า เอ๊ะ ! ก็มาตรง เวลาที่หลวงพ่อรับแขก จะว่าช้าได้ยังไง แต่ก็ไม่พูดอะไร วันนั้นหลวงพ่อก็ให้ยายโกนหัวบวชเลย ผ่านุงขวาก็ไม่มี ต้องยืมผ้าเชาnungบวช (ยายบวชตอนอายุ ๒๘-๒๙)

เมื่อคุณยายบวชเสร็จ หลวงพ่อดปากน้ำก็ส่งเข้าประจำโรงทำวิชาคือสถานที่ทำภาวนาชั้นสูงทันที โดยไม่ต้องทดสอบสมาธิ หรือให้ไปทำหน้าที่อื่น ๆ เช่นงานในครัวเหมือนคนมาใหม่คนก่อน ๆ ถึงเวลานอนก็ให้ไปนอนในเรือนพักแม่ชี ซึ่งเป็นโรงนอนรวมมีทางขึ้นลงทางเดียว มีไฟส่องทางเป็นดวงเล็ก ๆ หัวหน้าแม่ชีสมัยนั้นชื่อ ญาณี

“ยายไปอยู่ที่หลังเลยได้เตียงพัง ๆ เป็นเตียงที่ไม่มีกระดานพาด มีพรมเก่า ๆ ปู มุ้งก็เก่า ยายก็ซ่อมเอา เตียงของยายดูเสียสะอาด เลยทั้งบนเตียงใต้เตียง ที่ได้เตียงขี้ฝุ่นหนาตะอะเขียว ไม่มีใครเขาดูกัน แต่ยายไม่ชอบสกปรก เลยดูเสียเรื่อย พวกคนเก่า ๆ เลยเอาอย่างยาย

เตียงยายมันเก่า ตัวเรียดเขอะ พอกกลางคืน มันก็ขึ้นมากัด ยายต้องคอยจับใส่กระโดน ๆ พอเช้าก็เอาไปปล่อย กระโดนที่ใส่ตัวเรียด ยายยังเอามาด้วยเลย”

คุณยายมีกระโดนประวัติศาสตร์ติดตัวมาจากวัดปากน้ำ ๒ ใบ ใบใหญ่ใช้ประจำที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ส่วนใบเล็กคือใบที่ใส่ตัวเรียดสมัยเป็นน้องใหม่ของวัดปากน้ำฯ

“เวลากินข้าว ยายก็เดินไปกินที่โรงครัว ยายไม่ชอบพูด ไม่ชอบสงสัยกับใคร พวกในครัวมันเห็นเราหน้าใหม่ มันก็มอง ๆ บางที

ก็กระแทกกระทั้นใส่บ้าง ยายก็รู้ทัน แต่ยายเฉยเสีย ยายไม่ชอบทะเลาะกับใครมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

พวกที่ไม่ได้อยู่โรงทำวิชา มักคิดว่าพวกทำวิชานี้สบาย นั่งเฉย ๆ ถึงเวลาก็มากิน แต่ยายว่าสร้างวัดง่ายกว่านั่งทำวิชา ใครไม่เชื่อก็ไปลองดู แต่ต้องเอาจริงนะ ยายคนเอาจริง ยายกลัวหลวงพ่อบอกว่า "ไอ้ขี้ได้"

พวกเราคนรุ่นใหม่ไม่ค่อยรู้จักขี้ได้ที่ใช้เป็นเชื้อสำหรับจุดไฟ ยิงอยู่ในเมืองยิ่งหาตัวอย่างยาก ก็ขอให้รู้แต่ความหมายว่า คนที่ถูกตำว่า "ไอ้ขี้ได้ คือคนที่ไม่เอาไหน" เพราะขี้ได้ติดไฟลุกโผลงอยู่เดี่ยวเดียว ก็มอดเป็นขี้เถ้า ต้องค่อยๆ เชียขี้เถ้าออก จึงจะลุกโผลงขึ้นมาใหม่

เมื่อคุณยายไปอยู่วัดปากน้ำใหม่ ๆ ต้องอดทนต่อการกระทบกระทั่งมาก สุขภาพก็ไม่ค่อยดี แต่ด้วยน้ำใจที่เด็ดเดี่ยวเข้มแข็ง ในที่สุดคุณยายก็ได้เป็นนักปฏิบัติธรรมชั้นแนวหน้า หลวงพ่อวัดปากน้ำฯ กล่าวชมในที่ประชุมว่า

"ไอ้ลูกจันทร์ มันเป็นหนึ่งในไม่มีสอง"